

1. De Capitulatione perpetua. P. Wildvogel.
2. De Negotiis capitulatione Cesar. anullatis. P. Fryck.
3. De Donationibus Principum Imperii. P. Ravinskij.
4. De Iudiciariis Cellariarum prerogativis. P. Berger.
5. De Rege Romanorum. P. Lyncker.
6. De Comitibus Principibus. P. Linckio.
7. De Incrementis urbium Germanicarum. P. Brannemann.
8. De S. Cas. Maj. et Imperii Iudicio otulco. P. Mauritzij.
9. De Collectis et Contributionibus Imperii et Provincialium. P. Gendefig.
10. De Regali Metallifodinarum Jure. P. Horn.
11. De Comitibus S. R. I. Aectoralibus. P. Cüster.
12. De Iuribus Augustae comperentibus. P. Franck.
13. De Jure Otcurfus. P. Lyncker.
14. De Exemptionibus Imperii. P. Burckhard.
15. De Religione Obsequii. P. Lyncker.
16. De Jure Apali Principum Evangelicorum. P. Fryck.
17. Vindiciae Pacificationis Anabruccensis et Monasteriensis contra
Innocentium Papam. X. Aut. Ludov. de Montesperato.
18. De Aedificio Praedii Nobilis. P. Müller.
19. De Diffidationibus. P. Achwendendorffer.
20. De Conrado I. P. Ludewig.
21. De Conrado III. G. Arnolds Hebr. de Treskow.
22. Paradoxa Juris Maxime Publici. P. Ludewig.
23. Aedificatio Supremo Imperio vindicata contra Calpurnium et Puteanum
Imperatores Gallos. P. Ludewig.
24. De Jure Postquam Hereditario. P. Zimberling.
25. Equitum Saxonorum Jura Singularia. P. Leyser.
26. De Certamine praesentiae inter Regnum electivum et successivum.
P. Thomaeus.

77. 53.
Q. D. B. V.

22

**PARADOXA
IVRIS, MAXIME
PUBLICI,**

RECTORE MAGNIFICENTISSIMO,
SERENISSIMO REGIAE DOMVS PRINCIPE,
DNO PHILIPPO WILHELMO,
PRINCIPE PORVSSIAE,
REGIS SVPREMO CASTRORVM PRAEFECTO
ET HVIVS DVCATVS VICARIO,

DIRIGENTE INSTITVTVM
IOAN. PETRO Sudevoigt
POTENTISS. PORVSSIAE REGIS CONSIL. IVRIS PROF.
ORDIN. ET ARCHIVARIO HVIVS DVCATVS,
PATRONO AC PRAECEPTORE SVO, OMNI HONORIS
CVLTV DEVENERANDO

RESPONDEBIT
IOAN. PHILIPP. SEYBERTH,
NASSOVIVS.

AD D.

MART. clō 1800VII.

HALAE VENEDORVM
TYPIS IOH. IAC. KREBSII, ACAD. TYPOGRAPH.

(77)

74

PARADOXA
IVRIS MAXIME
PVBLCI

RECTORI MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO REGIÆ DOMVS PRINCIPIS
DNO PHILIPPO WILHELMO
PRINCIPIS HANNOVERIENSIS
REGIS SACRÆ CÆSARIS PALATII
ET HAVS DUCATVS VICARIO

DIRECTORI INSTITVTVM
IOAN PHILIPPO
NOTVS HVS FORVSARIBVS CORNIVS PRO
ORDINIS ET ARCHIVARIVS HAVS DUCATVS
PATRONO AC PRÆCEPTO SVO OMNIVS HONORIS
CULTV DEVERENDO

RESPONDET
IOAN PHILIPP. SEYBERTH.

MASS. de Isaac

LEON VENERANDVM
TIT. JOI AC LIBRARI ACAD. TYPOGRAPH.

S. I.

Leum, dicerem & operam
me perdidisse, si post tantos labores,
in eruendis publicis imperii iuribus
adhibitos, nihil saperem, nisi quod in
libris suis ante me adposuerunt do-
ctores ueterani. Nauseat pridem stomachus meus
cibos recoctos. Dabo igitur, quae non aliunde pe-
tita sunt, sed quae hactenus mihi uideor debere.

§. II. Principium iuris publici adaequatum leges
non esse; sed consuetudinem & obseruantiam im-
perii, hodie prudentiores omnes largiuntur. Unde
uero consuetudo colligenda? In eo sibi non con-
stant doctores. Omnes enim ad Carolingica tem-
pora dilabuntur. Ego hunc errorem pestilentissi-
mum habeo, omni ratione auditoribus meis cauend-
um. Carolingica aetas praesumptionem imperii

A

abso-

absoluti ficit. Armis id conditum fuit. Duces & comites illi officiales fuerunt. Post Carolingos aliam formam induit Germania. Non absoluta exinde regis potestas: sed admodum restricta. Nihil habuit rex, quod libera ordinum uoluntate non accepit. Retinuerunt ordines sibi, quantum uolupte fuit. Pro horum ergo potestate nunc praesumendum. Quia nemo suum iactare praesumitur. Si quod ius urget rex Germaniae, onus probandi in se habet. Absoluuntur ordines, si in probando succumbit actor. Ducum & principum nomina non ministeria nunc sunt: uerum singularis reipublicae sustentacula.

§. III. Si haec miscere inuicem & confundere licet; hodie ius publicum docebo pro libertate ordinum! perendie aliud condam pro aura Caesaris. Sed hoc est calamum uenalem circumferre ad sensus principum, non ad rerum ueritatem.

§. IV. Facilius tolero doctores historiae prorsus ignaros, quam illos, qui eam male docti sunt. Facilius tolero, qui principium iuris publici uel in legibus Romanis; uel in iure Longobardico; uel in politica

litica Aristotelis; uel in auctoritate ita sentientium; uel etiam in solis legibus imperii reponunt: quam illos, qui tempora confundunt consuetudinum imperii uel ea, quae per uim, tyrannide Henricorum & Fridericorum, accidere, obtorto collo huc trahere solent. Lex etiam Germanis scripta: non quid Romae fiat, sed quid fieri debeat.

§. V. Imperator hodie plus iuris habet, quam ab octo seculis non habuit in Germania. Qui eius potestatem legibus imperii accisam & diminutam esse, conueruntur, sanctionibus nostris iniuriam faciunt. Apud quem olim boni mores ualere debuerunt: nunc bonae leges ualeant. Qui tempora interregni hic incusant, illi parum absunt, quin iura principum inter publica spolia referant & consilio nullo & nulla ratione.

§. VI. Imperator belli, pacis, foederum, legum proscriptionum, fisci, collectarum, uectigalium, uenationum ceteraque iura nullo tempore habuit: habuit tamen omnia ea, qua dux. Illud Germaniam respicit: hoc domanium Caesaris, prouincias, Rheno uicinas. Ibi imperatorem egit: hic ducem &

& dominum territorialem. Iterum haec confundunt doctores. In rheno fluuio cum uectigalia concessisse Caesarem uideant; illico arguunt, ergo ius uectigalia concedendi is habuit per uniuersam Germaniam. Fallacia est a dicto secundum quid ad id, quod dictum simpliciter. Habet haec iura imperator non in sensu reduplicatiuo: sed specificatiuo. Licet breui esse, calamo Logico-
rum.

§. VII. Domanium Caesaris multi peruerso ordine quaesuerunt: nemo eorum scopum attigit ueritati propositum. Rhenanae prouinciae hic in medium producendae sunt. Ubi Palatinus Caesaris officialem egit: non ducem uel dominum territorialem. Nihil ergo extimescite principes imperii a processu domaniali, si fas esset, Caesarem illum olim meditari. Vos uero sacri antistites, qui Rheno uicini agitis, a uocabulo hoc uobis timete. Nihil uos sartos praestat, quam superstitioni amica religio. Wenceslaus in uos minas domanii fibrauit. Solertia uestra est, quod illum principem furoris & infaniae accusaueritis, quem ego hoc casu retule-

rim

rim inter prudentissimos. Vidit ille naeuos & spoliatores imperii. Conquestus est impunia manere haec crimina. In utroque ne latum unguem profecit. Dereliquit igitur paupertatem imperii. Cachinno id excepit, cum uos eum imperio destitueretis. Metaphysici doctores Pragae illi hos canones suggesserunt: priuatio praesupponit habitum; non entis nullae sunt affectiones.

§. VIII. Alia facies Italiae. Absolutum imperium habuit Caesar trans alpes, in ditione bello acquisita. Italis nulla iniuria fit, si ius publicum petatur e codice Iustiniano & ultimis eius libris. Bartholus ergo Baldus, Durandus, Imola centum doctores alii non erroris arguendi sunt, quod principia publici iuris habuerint decreta Romanorum. Maiorum uero nostrorum in Germania stultitia accusanda est, & stupiditas, quod peregrina iura sua rei publicae obtruserint, a quo patriam nostram quouis tempore constat prorsus abfuisse. Utinam conscriberet idoneus doctor ius publicum Italiae: quod ego adhuc desidero. Gratiam, quisquis esset, a Caesare is reportaret hoc maxime tempore, ubi Iosephus

Caesar tantum animi ostendit pro iure Augusti in Italiam, proque internoscendo discrimine sacerdotii & imperii.

§. IX. Miror ex eadem causa, nostros Germanos authenticas in codice; decreta iuris feudalis Fridericorum, Cunradi, Lotharii; aliorumque lacinias Italicas in uoluminibus Goldasti uenerari, quod legislatores habeant Caesares. Italis, scite, non Germanis data haec sunt &, si uestris ciuibus illi dedissent imperatores, uim reipublicae uestrae attulissent. Uos nullae constitutiones uinciunt, nisi quae in comitiis sancitae sunt uestrae gentis.

§. X. Ius feudale in Germania haud quaquam natum est: a Germanis autem foetus exclusus est in Longobardis. Ius feudale militare est. Nullo autem tempore Germania in praedam hostis concessit, ut regiones militibus distribuerentur. Cessit autem in praedam Longobardia Romanis; Gothis; Herulis; Longobardis; Francis; recentioribus Germanis: ut facile ad credendum sit, si gentes singulae minimam tantum regionis deuictae partem militibus distribuerint; eam uicibus toties repetitis demum

demum uniuersam militibus obuennisse. Nos uero Germani militaria cur non reliquimus militibus? Caesarum fraudes hic regnarunt. Militare enim imperium, quod in Italia tenuerunt, etiam obtrudere principibus Germanis. Hi uero cur iniquis Caesarum conatibus non restiterunt? Aliis ignorantia obfuit, aliis uolentia & metus; multi spe illa decepti sunt, ut iugum peregrinae legis sibi a Caesare impositum iterum iniicerent humeris suorum subditorum, quos dicimus subuafallos. Artes has Fredericis tribuo; ante quae tempora feudalia iura nesciuit Germania; uti Holsatia hodiernum nescit. Docebo haec per singulas olim prouincias Germaniae sigillatim. Qua ueritate cognita, feudorum controuersias feliciter decidemus: cum eius generis litibus nunc nihil difficilius sit, nihil lubricum magis, & pro regionum & doctorum diuersitate, uarium plane diuersumque. Sed an principibus inde commoda? quod pro subditis nobilibus nunc habeant uafallos. Nulla dico, hoc praesertim tempore, ubi tanta principum in collectarum iure libertas, quod olim non fuerat. Vafallos haec quidem

dem causa a principe inde exemptos esse, falsum est: sed illi pristini iuris tenaces fuere, reliquis minorum gentium subditis succumbentibus. Non ergo sapientissimi alicuius in Germania principis consilium malum est, quo meditatur, omnia feuda in allodia commutare aut pristinam praediis nobilium formam restituere. Quod si diuinatorem agere, fas sit; illud eueniet, ut professores iuris feudalis ex Germania trans alpes iterum relegentur. Sed religio est, plura de his arcanis diuulgare. Interim nihil facilius est, systemata condere iuris feudalis e mille uoluminibus Itatorum: difficilius nihil, qui mores Germanis sint, certa norma complecti. Germanis satisfacere uoluit Itterus, qui tamen arduo instituto par esse non potuit.

§. XI. De Caesaris aut potius imperii domanio actum superius. Quid de domanio principum Imperii? Ignorantiam suam produnt, qui illa negant ducibus, nam his partem regionis ad uictum & cultum a republica adsignatam esse, indubia fide scimus ex literariis monumentis. Produnt etiam ignorantiam, qui in dubium id uocant in comitibus.

Nama

Nam his salarii instar fuit pars fundi comitatus
 Prorsus autem insaniunt, qui idem negant episco-
 pis. Hi enim, cum nihil proprietatis iure posside-
 ant, sed usufructuarii sint eorum, quae ad cul-
 tum & uictum illis tributa sunt, faciliorem longe
 doctrinam habent in asserendis domaniis. Quod
 autem non nemo putet, tantum adparatum non
 ferre sacerdotibus commendatam sobrietatem. In
 eo is pulchre se decipit. A temporibus Ottonis
 magni episcopatibus territoria accesserunt, ut prin-
 cipatibus aliis, qui audiunt seculares. Inde nihil
 miror, in tabulario nostro diplomata frequentissi-
 ma reperiri, in quibus Magdeburgicus antistes a
 Caesare salutatur: Germaniae primas & nostri ac
 imperii princeps: in quibus etiam bonorum men-
 salium archiepiscopi sedula fit mentio. Quare, quod
 Leodiensis curia usu longinquo habet optimo iure
 noster archiepiscopus se olim etiam adpellare po-
 tuisset prinzen uon Magdeburg. Neque tamen
 negauerit quis, principes imperii etiam allodia pos-
 sedisse. Haec uero si internosei nequeunt, quae so-
 luid praesumendum? Domaniaalia praesumerew.

B.

Quia

(10)

Quia praesumptio fit a potiori: fit etiam a certiori iure. Nam omnes principes domania habuere: non uero omnes allodia, exemplo illorum, qui aliunde in principatum uocati sunt. Maxime autem tum alienata esse domanialia credendum est, si principi, quod super est, non sufficit ad uictum ac cultum. Hoc itinere itum est in Pomeraniae & Cliuia ditionibus, quas rationes cum nuperus scriptor sugillauerit, nos eas in hac arena tuebimur.

§. XII. Sex prouincias Germaniae non data aut beneficiata, ita enim loquuntur, sed oblata feuda esse, ante me plures dixerunt. Reponunt plerique, haec uero nil hodie facere ad rem? Antiquiorum enim ducum profapia extincta, ditiones has imperio apertas, atque a Caesare nouis post familiis datas esse in clientelam seu beneficium. Unde exulent hodie feuda oblata in Germanis. Verum enim uero, quondam Caesari aut imperio prouincias apertas fuisse, nego: pernego etiam ab iisdem concessas fuisse aliis. Is scilicet ordo iurium erat patriae. Exarescente familia ducis, summa rerum rediit ad ordines prouinciales. Horum erat alium
cli-

eligere, quem confirmaret antiquo ritu imperator. Habeo grauisimae narrationis idoneum testem! Adiit olim Caesarem quidam Germanus, duce uacuefacta Boioaria. Petiit, ut ducem faceret Boioariae. Huic quid imperator? Abi ad Boios, & si his uidebitur, redi. Boii sibi ducem dant, confirmat Caesar, quem dederunt. Habes itaque etiam nunc feuda oblata. Quantum potuerit sequiori aeuo tyrannis imperatorum, id ordinem iuris antiqui non mutat. Quod non habuit Caesar, dare non potuit. Neque aliter dedit, si quidem dedit, quam rationes & iura patiebantur peculiaris republicae.

§. XIII. Qui in prouinciis, quas dicimus, mediatis nobilitatem territorii iuribus ducum subfuisse, negant, illi uiam sternunt consiliatoribus Grumbachianis. Improbe adsertor! Duces prouinciis uniuersis dominati sunt, ergo & nobilibus. Seruierunt nobiles ducibus suis, quoties hi uel in militia id iusserant uel in ceremoniis aut in decore aularum. Qui inter melioris ordinis nobiles fuerunt, illi satellites ducis, domini sui facti: sie musten bey solennen Auffzügen seine Lieberey tragen. Alia facies in prouin-

ciis uel principio immediatis uel post orbatis duce territorii. In isto numero Francos Rheno uicinos habes: in hoc Sueuos. Absonum est, quod de Alsatia adfers, ubi Landgrauius comes fuit, non dux: idque in Alsatia tantum, non Alsatiae uniuersae. Aperi oculos ad sterfo glaucomate.

§. XIV. Feuda, dignitatem annexam habentia indiuidua esse, praesumuntur; de comitatu etiam esse praesumitur, quod est in comitatu. In hoc censu oppidum habeo, memoriae, ut aiunt, Wittekindi sacrum. Uniuersus autem comitatus insertus est principatui Magdeburgico, nulla eius parte excepta.

§. XV. Doctores, qui ciuitatem Halensem liberam eamque inter imperii ordines habent numerantque, rebellium quondam ciuium contra sacrum antistitem partes fouent. Sed argumentis nituntur futilibus & pridem rectius sentientium iudicio explosis. In rebus antiquis omne punctum dandum est praesumptionibus. Hae uero an pro libertate aut immedietate, quod dicunt, urbis? Minime. Audi Ottonem magnum. Donamus ecclesiae Magdebur-

deburgicae castrum Gibichenstein cum Salfugine
 eius & aquis salis. Fundus itaque archiepiscopa-
 tui est donatus: sed ciuitas, quae post demum con-
 dita fuit, solo siue fundo cesit. Habes Halam, in
 territorio enatam principatus Magdeburgici. Ar-
 gumenta in partem aduersam nullius plane mo-
 menti sunt. Primo falsum est, archiepiscopum a
 Burggrauio demum acquisiuisse iurisdictionem se-
 cularem in urbe. Nam Burggrauius mandatarius
 fuit archiepiscopi & subuasallus archiepiscopatus.
 Clara sunt diplomata Ottonis maximi. Dat enim
 archiepiscopo libertatem, iurisdictionem secularem
 exercendi per aduocatum (Burggrauium) quem
 NB. ipse elegerit. Ergo non proprio iure, non sua
 auctoritate ius dixit Burggrauius: uerum iure &
 auctoritate mandantis episcopi. Mutationes,
 quae postea secutae sunt, huc non pertinent. De-
 inde falsum est, archiepiscopum a Burggrauio ban-
 num imperiale acquisiuisse. Hoc enim Otto con-
 ditor principio statim dedit ecclesiae. Verba sunt:
 pro incolumitate, regni & imperii nostri bannum
 ecclesiae & Sto Mauritio offerimus. **Congruit ue-**

fo male exercitium huius iuris, ut tum uidebatur,
 innocentiae sacerdotis. Haec causa fuit, quare ad-
 ministratio banni Burggrauio demandaretur. Post
 aiunt episcopos ciuitatum superintendentes esse,
 non dominos. Tu uero distingue inter episcopatum
 in territorio ciuitatis natum, quod uniuersim dicen-
 dum de aetate Carolingorum & inter ciuitatem na-
 tam in territorio episcopi, quod in nostro casu fa-
 ctum. Regula iuris in illo genere uera est: falsissi-
 ma uero in hoc. Praeterea Halam ad imperii comi-
 tia uocatam esse, urges. Ego uero illum, qui hoc
 probet, ignoro, neque adeo facilem me habebis, ut
 temere hic credam doctori, partium studiis & pa-
 triae amore in deuia lapsus. Sit tamen, num id pu-
 blica statim imperii auctoritate est factum, audito
 archiepiscopo: an uero rebellium ciuium conatu,
 uulgi sermone per sub & obreptionem? Si mihi
 res esset cum uiro, meis doctrinis enutrito, dicerem,
 olim mediatas quoque ciuitates in comitiis me of-
 fendisse. Sed recondito hoc dogmate non est o-
 pus. Fabulam hactenus habeo & anile figmen-
 tum, Halam ullo tempore egisse in imperii comi-
 tiis.

tiis. Demum, absque intermedio principe, Halam tributa siue collectas imperio soluisse, instant. Is uero haud quaquam character est status immediati: quod ante me ab aliis expeditum. Causam uis? Dabo. Archiepiscopi id indulgentia factum: qui onus subterfugere uoluit in extorquendis collectis a licentiosa & effreni ciuitate. Utinam tamen & hic testes produxisses. Fallunt fidem, quam fecisti in locis Panuini, Limnaei, Goldasti. Fabulatores ex Münstero, qualis ipse Knipschildius, ego quidem nauci aestimo. Horum enim doctrinis Berolinum quoque est ciuitas immediata imperii. Tandem Caesarum priuilegia ueneraris, ut urbem habeas immediatam. Actum uero agerem, si scrupulum remouerem, ab aliis exemptum, priuilegia a Caesari- bus accepisse quoque ciuitates mediatas. Quid uero, quod ultimum est, ad responsum hominis Itali, Francisci de Barca, quod dedit pro recuperanda Halensibus immedietate, uenia sit uerbo? Is certe, si hodie daret, malam crucem mereretur, dignam tubicini hominum perduellium. Sed Italus ille cautiore fuit, suboluit enim mendacia militis quaerentis.

Idco

Ideo principio statim ait: posito pro constanti, non
 concesso, ciuitatem Halensem esse francam. Et uero
 quid miser iste Italus in responso iuris publici, sibi
 peregrini? Hoc unicum potuit, ut otiosa uerba pro
 momentosis nummis daret & stultitiam quaerentis
 si non excuteret, eluderet tamen falleretque. Desi-
 ne ergo leuare calamitatem tuorum, quasi horum
 ceruicibus praeter ius & fas iugum quidem serui-
 tutis impositum fuerit ab archiepiscopis: quod
 tamen leue reddat mitissimum imperium aquilae
 Porussicae. Suauia somnia narras & fabulas fin-
 gis, peior Aesopo. Ex his enim ciues non ad uir-
 tutem; sed hostes patriae hinc proficere possunt
 ad auram hauriendam popularem. Ingenui potius
 uiri officium in eo uersari, existimo, ut ciuibus in
 memoriam reuocet inuidenda priuilegia, quae om-
 ni fere acuo debuerunt largitoribus archiepisco-
 pis. Tu uero neque ad sensus docuisti, neque ad
 ueritatem.

§. XVI. Halam Hermundurorum, siue, quod
 mallet, Venedorum rectius ab aliis ciuitatibus in-
 ternosci, quam Halam Saxoniam. Sugillat do-
 gma.

Sugillat dogma meum oculatus, ut sibi audit, doctor. Praeterrem. Halae dominos quondam Hermunduros, post Venedos fuisse, ipse largitur. Qui Venedorum prouinciae princeps & caput est, eum etiam nunc Halam sub sua ditione habere, per duellis esset, qui iret inficias. Cognomen igitur Halae dandum uel principis causa, uel incolarum ergo, uel denique propter nomen ac situm territorii. Ter geminae rationes militant in castris Venedorum. Principi Venedorum nunc paret Hala, ut paruit olim: Venedos non expulit illa moenibus suis, sed fouet in iisdem hodieque in salinis, quibus Hala ipsum nomen debet ortumque: territorio etiam nunc uel Thuringiae nomen est, quod Knipschildium mouet, ut Halam Thuringiae diceret, uel Vendiae, quod rerum gnaris patet. Tu uero quid in haec dicis. Primo Halam in circulo Saxonico comprehendi: ergo Saxoniam dicendam. Egregia consecutio: Pomerania, Meklenburg, Gotha, & his uicina loca circulo Saxonico adnumerata sunt, ergo loca sunt Saxonica. Deinde Saxonum armis Halam Venedis ereptam esse, ergo Saxonicum no-

C

men

(18)

men ineteri. Sed Misnia quoque ab iisdem sub
iugata est, quis uero scribere ueretur, Freiberg in
Meissen. Thuringia Saxonum imperia subiit: quae
tamen nullo tempore amisit uerbum Thuringiae.
Post, scultetum Halensem non nisi Saxonem eligen-
dum. Quid uero, si uestris cum principe conueni-
ret de alio sculteto non eligendo, quam patria Be-
rolinensi, num ideo Hala Berolinensis dicenda.
Praeterea Saxones incolas, urbem efficere Saxoni-
cam. Ergo Galli uel Franci Rheno uicini, qui
hanc urbem tanto hodie numero incolunt, Halam
cognominabunt uel Gallicam uel Francicam. Ha-
lam demum, ante incultam fere, Saxones, ais, coluif-
se. Cur uero Erlanga, apud Baruthinos sumtibus
Gallorum condita, non eximitur numero ac no-
mine urbium Franconicarum. Ceterum non me
adeo difficilem haberes in nomine, cum litigatores
non amem uerbales: sed stomacham mouet, tibi
adeo dulcem Saxonici nominis memoriam esse, ut
nolis adfuescere calamum tuum stylo, in curia prin-
cipis tui usitato.

§. XVII. Disputant hodie, quare Misniae Mar-
chio

193
chio suffragium non habeat in comitiis imperii. Alii
id nullo eum tempore habuisse, existimant, quod
iuris ille Slauici: alii marchionem suffragium Mis-
nense neglexisse, putant, ex quo factus fuerit Saxo-
niae elector. Quod tamen hodieque repetere
possit, cum ea, quae merae facultatis sint, nullo tem-
pore praescribantur. Utrique male. Illi, quod Mis-
niae marchionem per quinque secula comitiis in-
terfuisse suffragatorem, nemini ex historia possit
esse ignotum. Hi uero, quod, idem iuris olim fa-
isse, quam hodie ea in re sit, cum schola doctorum
communi errent. Scilicet suffragia quondam in
comitiis non, quod hodie fit, aucta sunt principi cum
plurium principatum accessu. Inde Fridericus
bellicosus, quamuis Marchiae huius simul & Thu-
ringiae atque Saxonici electoratus dominus fu-
isset: suffragium tamen non nisi unicum habuit in
comitiis, neque plura habere, tum fas fuerat. Inde
est, quod Austriae archidux idemque Styriae, Carin-
thiae, Carniolae, Sueviae dux ac princeps, non nisi
semel suffragium tulerit aut ferat hodieque. Ea-
dem prorsus ratione, qua etiam nunc in comitiis

prouincialibus septem aut plurium praediorum
 Dominus, non septies ideo sententiam fert aut plu-
 ries, quam dominus fundi unius. Contra si unicus
 principatus (fundus) ter aut pluries inter principes
 (dominos) diuisus fuerat, totidem principes (domi-
 ni) toties quoque suffragia olim tulere in comitiis
 imperii (prouinciae). Inde nihil mirum est, Boioa-
 riae causa, unius ducatus, quatuor saepe aut quin-
 que suffragia dicta fuisse in comitiis; quo tempore
 scilicet in totidem partes is fuerat distributus. Exa-
 rescentibus uero aliis lineis, ducatuque sub impe-
 rium unius iterum reducto, non nisi unicum reman-
 sit suffragium, reliquae cum lineis iterum expira-
 runt. Inde Boioariam unicum uotum, liceat sic
 cum uulgo loqui, nunc habere, quae olim quatuor
 habuerat, uti manifestum est, ita nullo modo ini-
 quum. Conuerso iuris ordine aliquot abhinc se-
 culis utimur in comitiis. Nunc enim numero prin-
 cipatum aucto, augentur quoque in comitiis suf-
 fragia. Sed unde quaeso haec iurium metamor-
 phosis? Dicam. Olim in comitiis uota ordinum
 non numerata fuere: sed aestimata pro saniori aut

potentiori parte. Inde parum intererat, unum principem decies sententiam ferre, uel semel. Non enim quantitas ualuerat: sed qualitas, robur, prudentia auctoritasque uota dicentium. Quare uniuersae Boioariae dominus unico etiam uoto tantum potuit: quantum olim quadripartitae Boioariae quatuor principes suffragatores. Alia longe facies rerum, ex quo tempore calculi numerati sunt, ut omne iam momentum in quantitate ac multitudine eorum reponeretur. Ex quibus causis eundem demum fuerat in mores alios. Primo comitum; praefatorum; abbatum uota non sigillatim numerata: sed per intergras curias. Ne unius praedioli domicellus tantum posset in negotiis imperii, quantum amplissimi territorii dux. Deinde pro territoriorum numero augeri quoque coepit numerus uotorum, quamuis principis unius. Aequissimum enim est, ut in regenda societate potior sit, qui potior est in illa conseruanda. Inde controuersius innumeris, quae in imperio fieri solent de modo collectarum, de suffragiorum in comitibus numero, optima forte ratione consulere, si ordinum suffragia

eorumque auctoritas & numerus proportionem geo-
 metricam exigerentur ad matriculam. Ut, quo ali-
 quis pondus maius adderet fisco imperii; eo etiam
 maiori polleret in comitiis auctoritate. Tum di-
 stinctio enata inter immedietatem personae & ter-
 ritorii. Quod olim non fuerat, ubi etiam me-
 diati ordines locum habuere in comitiis & per-
 sonae maior ratio fuerat, quam praedii aut fun-
 di. Post controuerti coepit inter ordines, utrum
 illi, qui plurimum principatum iam olim domini
 fuerant, ubi uota nondum numerata, sed aesti-
 mata fuere, iam, intuitu quoque illorum, noua in
 comitiis sibi possent adserere. Demum in classes
 distribui coeperunt comites der gefürsteten Grauen
 und Aebte, und derer die schlechter dinges Grauen
 und Aepte waren. Aut quod idem est illorum,
 qui uota singularia haberent in subsellio principum
 & illorum, qui tantum curiata. Neque enim
 alia ulla differentia inter utrumque hoc genus o-
 ptimum se ostendit: neque alia res distinctioni
 huic causam dedit, quam suffragiorum ratio ad
 pluralitatem sue maiorem numerum exacta. Aliis
 itaque

itaque moribus cum olim Germania uixerit, quam hodie uiuat, non puto uel Saxonem, uel Wurttembergicum uel Monasteriensem idonea iuris argumenta habere, antiquorum principatum suffragia ex uetustate repetere & sibi iure quodam postliminii uindicare. Vt enim nullae leges; ita consuetudines quoque nullae profunt casibus praeteritis, quamuis futuris profint. Hoc enim si integrum esset, sponsor sum, me centum suffragia ex orco uetustatis in gratiam diuersorum principum nullo negotio reuocaturum esse, ut adfessoribus comitorum cura incumbat, de ampliori atrio cogitandi, quod tot nouis pateat adfessoribus.

§. XIIX. Neque dum expedita lis est, utrum praecedentiae iura in comitiis stabiliat gentis dignitas, an territorii? Ego rem ita definio, ut prius adfirmem & omnia aetuo negem posterius. Simerensis, Bipontina, Veldentina quondam suffragia in comitiis tantum non infima loca meruerunt: quae omni iure suprema ex eo tempore tenent, ex quo regiones istae obuenerunt Archipalatinis. Quis Coburgensem dynastiam aut Vinariensem comitatum,

ratum, quales olim fuerant, loco anteferet anti-
 quis Germaniae ducatus, nisi principes eas rege-
 rent, Saxonica domo oriundi. Baruthanos & O-
 noldinos ad superiora in principum collegio loca
 euexerunt gentilitiae natales, non uero Noricus
 Burggrauatus. Sic ex iisdem rationibus inter
 nobiles Landsasios nulla praecedentiae iura praec-
 diis hodieque adhaerent: sed nobilis nobili antefer-
 tur aetatis, muneris, dignitatis ergo. Idem quon-
 dam iuris inter ipsos principes imperii. Ego ex his
 causis neque Querfurtensi inter Saxoniae duces:
 neque Sulzbacensi inter Archipalatinos loca inui-
 derem, quamuis recentiores hi principatus ea non
 mereri uideantur. Quid uero de Sueciae Daniae-
 que regibus? quorum delegati Pomeraniae Hol-
 stinaeque causa inferiora subsellia tenent. Facile est
 ad respondendum, non regnorum apices hic in-
 censum uenire, sed rationes parium in curia feu-
 dali. Difficilior forte scrupulus in Austriacis.
 Ego uero uix aliud argumentum reperio, qua-
 re Austria, de aliis enim taceo, Bauariae anteferatur,
 palmes stirpi, quam honorem fastigii imperialis. Ar-
 chi-

chiducis uerbum controuersiam uix decidet, multo minus Austriaci regni, a tempore Friderici II. repetita memoria. Sed alii etiam principes diuersum tamen ordinem habent, diuersorum causa principatum, in comitiis? Ego putarem, ceterorum parum aut nihil interesse, siue Archidux illico Tirolense uotum, liceat sic loqui, Austriaco annectat siue inferius id dicat ex interuallo. Si principes ipsi in comitiis praesentes essent, ea forte nunquam introducta fuisset diuersitas. Cessaret etiam quaestio, si, quod supra scriptum, uota aestimarentur magis, quam numerarentur, loquor stylo curiis attemperato. Ex eo autem tempore, ex quo in comitiis suffragia primum numerata sunt; deinde augeri coeperunt pro numero territoriorum; post ossibus fundi, non gentilitiae dignitati possessoris illa adhaerere, creditum fuit; denique inter eiusdem dignitatis proceres in itu & reditu stabilis ordo esse, coepit, quod, noua uoce, praecedentiam dicunt, re pristinis seculis in Germanis ignorata: non potuit non principatum nouorum dominis quaestio moueri, neglecta parum ratione gentilitiae dignitatis. Utinam illis, penes quos auctoritas est, lites haec

Decidendi, in promptu semper esset diuersa diuer-
sorum temporum facies in iuribus publicis imperii.

§. XIX. Multi non intelligunt, cur usu in re-
gnis quibusdam receptum sit, principem heredita-
rium cognominare aliquo principatu. Vera cau-
sa haec est. Indignum regibus est uisum uel Cae-
saris uel regis alterius agere clientem. Inde rex
Galliae cum Delphinatum acquisiuisset, feudum
regni Arelatensis, substituere maluit principem, als
den Lehenstraeger, quam ipse audire uasallus im-
perii. Hoc directi in Delphinatum dominii argu-
mentum rex Galliae Germanis toties tribuit in
memoriamque reuocat, quoties unigenam suum
adpellat Delphinum. Ex iisdem causis Angliae
reges filios dixerunt principes Normanniae aut
Wallisiorum, pro temporum diuersitate. Abso-
num est, alios hanc consuetudinem aemulari uelle,
quibus tamen ratio illius deest. Quasi in his cogno-
minibus aliquod eminentiae lateret arcanum. Sue-
ciae rex haud dubie hac causa uteretur, si heredem
suum uocaret Palatinum, aut Pomeraniae ducem.
In iisdem moribus prodesset Daniae regi Holsatia.
Quod si hoc facerent reges, imperii uasalli, contro-

uersiae faciliores essent, quae imperatori nostro in renouatione investiturarum cum illis intercedunt.

§. XXIII. Aliam grammaticam scholae, aliam curiae esse, quiuis intelligit, qui adpellationem eiusdem saepe uocis unam esse uidet, significatus uero profus diuersos. Inter desideria itaque iuris publici in Germania lexicon habeo, hunc in finem a perito doctore confectum. Nam Goldasti, Wehneri; Rudigeri; Speideli; Besoldi; Dietherri; Fritschii aliorumque, si qui sunt, indigesta moles confundit magis, quam docet lectores, accuratiori disciplina iurium Germaniae non instructos. Wendelinus; Lydius; Speelmannus; Lindenbrogius; Schriekius; Becanus; Barthius; Becmannus; Martinius; Menagius; Vossius; Poxhornius; Loccenius; Rudbekius; Mericus Casaubonus; Hottomannus; Hoffmannus; Meierus Bremensis, & qui principio nominandus erat Fresneus pluresque alii nostra cum peregrinis confundunt, nullo temporum ordine. Ego futuro auctori has leges dederim, quibus singula uerba debeat adstringere. Principio patria a peregrinis separet, cumque Iberia, Gallia, Britannia, Belgica, Longobardica, septentrionalia item regna cum Germa-

nicis gentibus magnam affinitatem habeant, hi scriptores quidem consulendi sunt, commiscendi uero haudquaquam. Deinde in ipsis etiam Germanis distincte incedendum. Duobus speculis omnem Germaniam ullo tempore uixisse, inter nugas bullatas habeo. Saxonica itaque iura a Boicis, utraque a Sueuicis, Francicis ceterisque separanda sunt, atque in singulis hisce rebus publicis sigillatim agendum. Postquam Germanici imperii diuersissima interualla sint, ac uirationes habeat. Carolingica; postcarolingica; Ottonina; Henriciana; Fridericiana; interregni tempora & quae sequuntur in classes digerat & miram iurium ac uocum habebit diuersitatem. Quando demum scriptor eo deuenit, ubi iuris Canonici Romani; Longobardici uestigia se ostendunt: tum demum artes attendendae & indicandae sunt, ut constet, quid sibi debeat patria, quid peregrinis. Magni, credite, non tamen infiniti laboris est, spartam hanc exornandi feliciter. De conatu Schilteri atque schedis illius alibi scripsi. Exigit is labor uirum *καλὸν λόγον*, historicum & iuris publici priuatique, Germanici maxime, consultum.

§. XXI. Quid uocabula sibi uelint, man; nobilis

bilis; n̄obilis seruus; miles nobilis; eques; n̄obilis do-
minus, edler herr; baro, freynerr; semperfrey nemo-
ausus est certo definire. Ego e diplomatum doctri-
nis rem ita expedio. MANN possessorem quamuis
ignobilem notat praedii peculiaris, quo ipso ab a-
gricola differt, qui alieni quondam praedii colonus
fuit. NOBILIS principio audiit homo liber peculia-
ris praedii possessor; post seruitutibus in Germa-
nia fere sublatis, libertati solennis declaratio digni-
tatis & natalium accesit, qua olim opus non fuerat.
Inde prouoco omnes, qui aliter sentiunt, ut exem-
plum afferant, unde constet, ante tria aut quatuor
secula imperatorem nobilitasse, das man einem ei-
nen Adelbrieff ausgefertigt. SERVVS NOBILIS au-
licum: miles nobilis militare munus additum ha-
buit. Quod genus nobilium uasallos habeo, reliquos
non item: EQVITI uero non tantum munus fuit;
sed etiam honor & dignitas: cinguli militaris. Atque
hoc demum frequentissimum in omnis aevi mo-
numentis, Ritter machen; Ritter schlagen. Haecenus
gradus gentilitii: nunc ad ordinem diuersum ipso-
rum praediorum: Nobiles enim cum omnes sub iu-
risdictione essent comitum: illi demum, qui inde sin-
gulari

gulari priuilegio exempti fuerant DOMINI dicuntur
aut nobiles domini EDLE HERREN. Hi, si reliqua etiam
onera ipse princeps eis remiserat, FREYE HERREN
dici meruerunt. In his paucissimos offendo, quos
Caesar priuilegio muniuerat, ut, si quae in imperio
praedia emerent, ea ipsa exempta essent a iurisdictione
missorum aut comitum prouinciarum per uniuersum
imperium. Inde Semperfreye idque cum addita-
mento des Reichs Semperfreyen sunt adpellati. In
quorum numero post Limburgenses, Westerbur-
genses, Leiningenses, non nisi paucissimos reperimus.
Quantum uero momenti pendeat ex uero horum
uerborum intellectu: illi demum sentiunt, qui
in iuris feudalis aut publici controuersis uel docen-
dis uel diiudicandis uersantur. Duobus abhinc se-
culis ignorantia uetustatis, quae ipsas etiam curias te-
nuit omnia commiscuit, ut, quid dicant, quid scribant
nominentque nec usu neque ratione cognitum habe-
ant. Neque enim raro accidit, ut illi, qui in literis bul-
latis, ihren adels brieffen uerba legerant, ritter, edel,
edler herr, quaererent ex me, quid honoris secum hi
apiens ferrent: sibi, praeter taxae modum der Canz-
ley gebühren, qui in singulis diuersus sit, nihil
ea de re consciuum esse.

00 A 6428

ULB Halle 3
002 927 87X

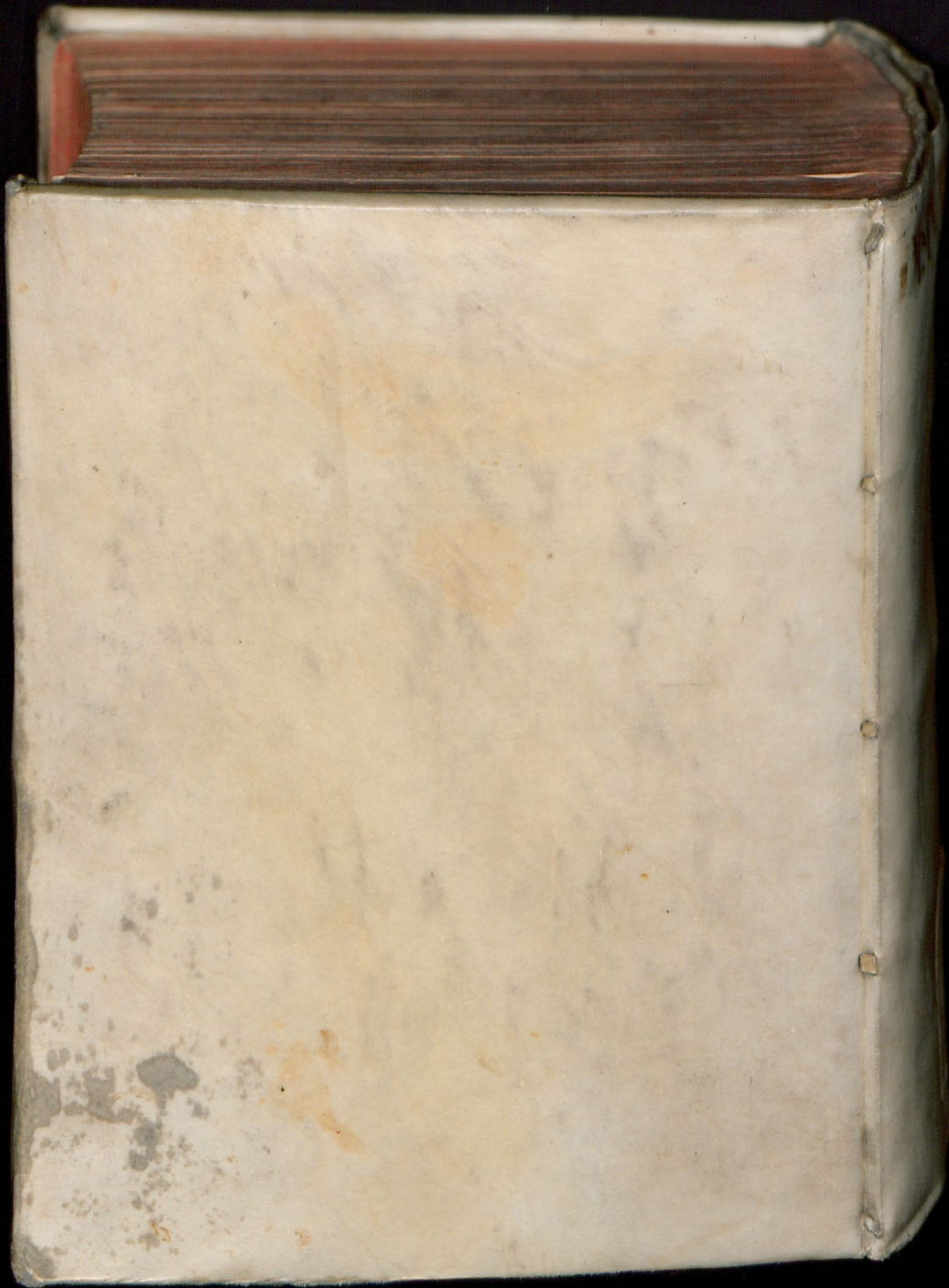

86

2

VD 17

71.55.

22

Q. D. B. V.

PARADOXA IVRIS, MAXIME PUBLICI,

RECTORE MAGNIFICENTISSIMO,
SERENISSIMO REGIAE DOMVS PRINCIPE,
DNO PHILIPPO WILHELMO,
PRINCIPE PORVSSIAE,
REGIS SVPREMO CASTRORVM PRAEFECTO
ET HVIVS DVCATVS VICARIO,

DIRIGENTE INSTITVTVM
IOAN. PETRO Sudevoigt
POTENTISS. PORVSSIAE REGIS CONSIL. IVRIS PROF.
ORDIN. ET ARCHIVARIO HVIVS DVCATVS,
PATRONO AC PRAECEPTORE SVO, OMNI HONORIS
CVLTV DEVENERANDO

RESPONDEBIT
IOAN. PHILIPP. SEYBERTH,
NASSOVIVS.

AD D. MART. c1o 1800vii.

HALAE VENEDORVM
TYPIS IOH. IAC. KREBSII, ACAD. TYPOGRAPH.

77

